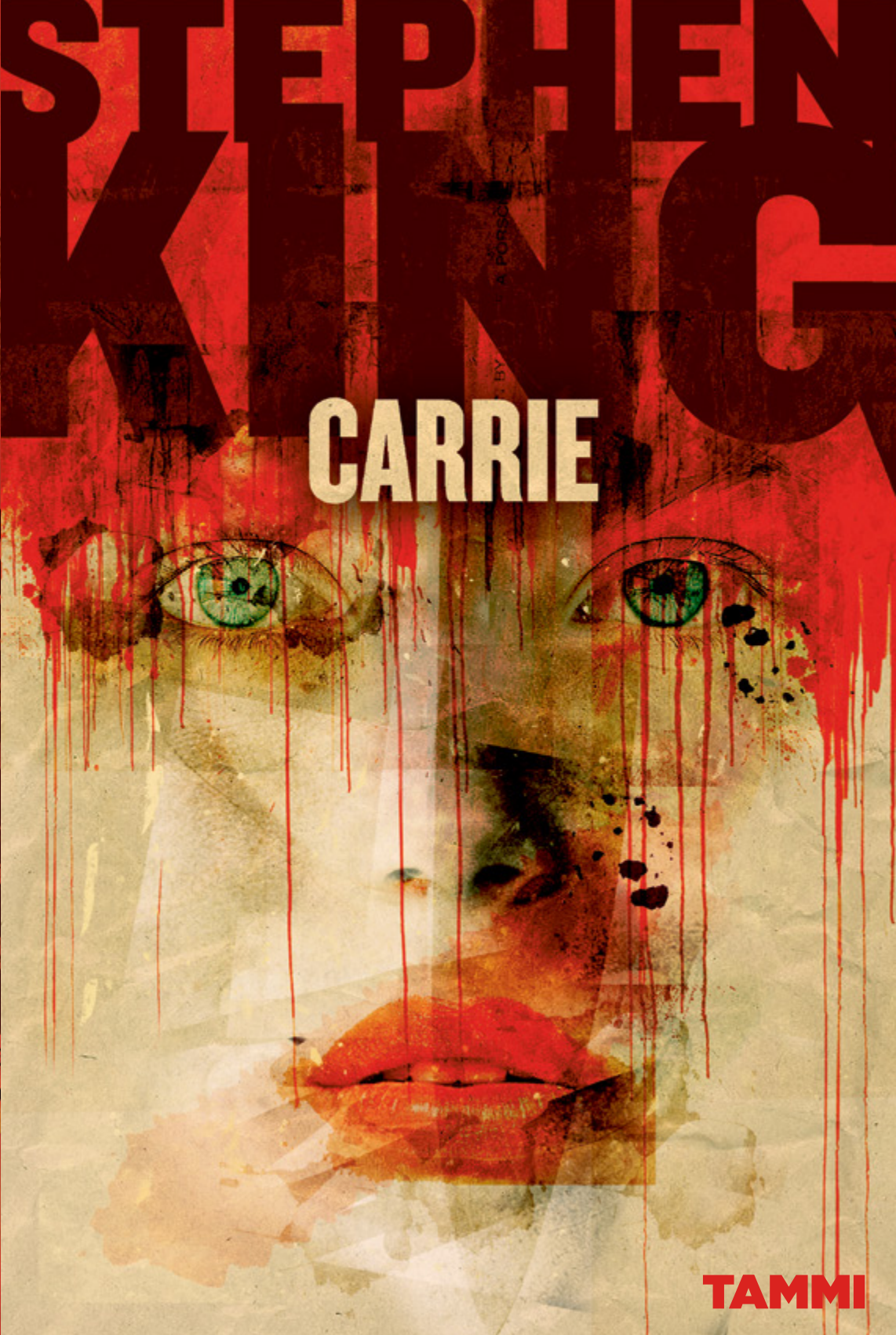
STEPHEN KING

CARRIE

TAMMI

Stephen King

Carrie

SUOMENTANUT
TUULA SAARIKOSKI

TAMMI
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *Carrie* ilmestyi Yhdysvalloissa 1974.
Ensimmäinen suomenkielinen laitos ilmestyi 1987.
Copyright © 1974, copyright renewed 2002 by Stephen King
Introduction copyright © 2024 by O.W. Toad, Ltd.
Esipuheen suomennos © Tammi ja Aleksi Milonoff 2024
This edition published by arrangement with Doubleday,
an imprint of The Knopf Doubleday Group,
a division of Penguin Random House, LLC.
Suomenkielinen laitos © Tammi ja Tuula Saarikoski 2024
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-6848-4

Tabbylle, joka ensin sai minut ryhtymään tähän
– ja sitten auttoi minut kuiville.

Margaret Atwood

Esipuhe

Suomentanut Aleksi Milonoff

Stephen Kingin *Carrie* murtautui ällistyneen maailman tietoisuuteen vuonna 1974. Kirja nosti Kingin menestykseen. Romaani on myynyt miljoonia, tuottanut miljoonia, synnyttänyt neljä elokuvaa ja siirtynyt sukupolvelta toiselle. Se oli ilmestyessään ilmiö ja on sitä yhä.

Carrie oli Kingin ensimmäinen julkaistu romaani. Hän aloitti sen jatkokertomuksena miestenlehdessä, mikä oli jo sinänsä erikoista: mikä sai hänet ajattelemaan, että miehet, jotka halusivat katsella kuvia cheerleadereista, joilta oli sattunut jäämään pikkuhousut pois (kuten King asian ilmaisee), innostuisivat kuukautisverta lainehtivasta alkukohtauksesta? Aihe ei ole maailman seksikkäin, jos lievästi sanotaan, eikä varsinkaan nuorten miesten mieleen. King menetti uskon tarinaansa, rypisti ne muutamat sivut, jotka oli kirjoittanut, ja heitti ne roskakoriin. Mutta hänen vaimonsa Tabitha – peloton sielu ja ilmeisen utelias luonne – onki sivut roskakorista, oikoi ne, luki tekstin ja rohkaisi Kingiä jatkamaan tarinaa, kuten tiedetään. Tabitha halusi saada selville, miten tarina päättyy. Voiko kirjailija saada lukijalta sen parempaa syytä jatkaa kirjoittamista?

Niinpä King jatkoi. Romaaniin tuli monta kertojaääntä: ensinnäkin Carrie – jota piinaavat fanaattisen uskonnollinen äiti, lukion koulutoverit ja koko Chamberlainin kaupunki Mainessa – kömpelö, ikävöivä, näppyläinen, tietämätön ja kostonhimoissaan lopulta telekineettinen; kuulemme naapuria, joka on todistanut, miten Carrie on jo pikkulapsena

käyttänyt telekineettisiä voimiaan tuhoisasti; luemme useita *Esquiren* ja paikallislehtien juttuja Carrien poikkeuksellisista kyvyistä ja tulen ja tulvan hävittämästä kaupungista, *Oglivien Parapsykologisten ilmiöitten sanakirjan* artikkelia telekinesiasta sekä kirjoitusta ”Telekinesia, analyysi ja johtopäätös”; kuulemme Susan Snelliä, ainoaa Carrien naispuolista luokkatoveria, joka yrittää hyvittää Carrielle tehdyt vääryydet; ja tutustumme tutkimukseen ”Varjo joka räjähti: Carietta Whiten tapauksen asiakirjatiedot ja niiden nojalla tehdyt päätelmät”. Sitten on monien muiden henkilöiden sisäistä puhetta, jota Carrie kuulee, koska kykenee elämänsä loppupuolella telepatiaan ja pystyy kuuntelemaan toisten äänettömiä ajatuksia sekä lähettämään omaa sisäistä elämäänsä heille. Yhdessä nämä monet äänet kertovat kammottavan tarinan.

Mikä *Carrien* tarinassa on kiehtonut minua? *Carrie* on niitä kirjoja, jotka tuntuvat kaivautuvan oman aikansa kollektiiviseen alitajuntaan ja yhteiskuntaan. Aina kun taistelu naisten oikeuksien puolesta tulee ajankohtaiseksi, kirjallisuuteen putkahtaa naishenkilöitä, joilla on näennäisen yliluonnollisia voimia. H. Rider Haggardin *Kuolematon kuningatar* ilmestyi 1800-luvun lopulla, kun tasa-arvon vaatimukset alkoivat vahvistua; kirjan sähköisillä voimilla varustettu sankaritar voi sananmukaisesti tappaa sekä ajatuksella että sormea osoittamalla, ja monisanaisesti selostetaan miesten huolta siitä, mitä voisi tapahtua – varsinkin miehille – jos Hän-jota-täytyy-totella suuntaisi tähtäimensä maailmanherruuteen. Naomi Alderman, jonka *Voima* osui yksiin Me Too -liikkeen nousun kanssa, pani paremmaksi antaen valtaosalle nuorista tytöistä kyvyn tappaa syöksemällä energiasäteitä kuin sähköankerias. *Carrie* on kirjoitettu 1970-luvun alkupuolella, jolloin naisasialiikkeen toinen aalto oli täydessä vauhdissa. Uudenlainen feminismi saa romaanissa pari hyväksyvää nyökkäystä, ja King on myös kertonut olleensa levottoman tietoinen sen seurauksista sukupolvensa miehille. *Carrien* miespuolinen pahis Billy Nolan muistuttaa 1950-luvun rehvakasta rasvalettikovista, joka nähdään jo vanhanaikaisena mutta silti edelleen vaarallisena. Naispahis Chris Hargensen on arkkityyppinen Mehiläiskuningatar, julman high school -draaman alullepanija, käänteinen muunnelma sisaruuden voimasta.

Sivuhuomautus nimistä. Chrisin eli Christinen viittaus Kristukseen on tietenkin ironinen: Chris on antivapahtaja. Carrie White on kiinnostava yhdistelmä. Carrie, kuten King seikkaperäisesti selittää, ei ole lyhennys Carolinasta; Carrien ristimänimi on Carietta, epätavallinen muunnelma Carettasta, joka puolestaan on johdettu sanasta ”caritas” eli ”rakkaus” – lempeä ja anteeksiantava hyväsydämisyys, joka on kristillisen usko, toivo ja rakkaus -kolmikon tärkein hyve. Useimmilta Chamberlainin asukkailta tällainen hyväsydämisyys ilmiselvästi puuttuu. (Mainessahan on oikeasti Chamberlain-niminen paikka, ja olen miettinyt, mitä sen asukkaat mahtoivat ajatella lukiessaan vuonna 1974, että heidän kaupunkinsa tuhottaisiin vuonna 1979, *Carrien* tapahtuma-aikaan.) Minkäänlaista lempeyttä ja rakkautta ei osoita varsinkaan Carrien äiti, nimellisesti harras kristitty, joka tietää Carrien supervoimista ja uskoo tämän perineen ne kammottavalta, sokerikkoa leijuttaneelta isoäidiltä. Äiti pitää voimia paholaisen temppuina ja noituutena ja katsoo, että hänen hurskas velvollisuutensa on tappaa lapsensa. Carrie itse häilyy rakkauden ja anteeksiannon sekä vihan ja koston välillä, mutta viha, jonka kaupunki kanavoi hänen lävitseen, ratkaisee asian muuttaen hänet tuhon enkeliksi.

Whitesta tulee helposti mieleen lännenelokuvien valko- ja mustahatut tai viattomuuden valkoinen väri, valkea uhrilammas, ja onhan Carrie tosiaan viaton – mutta muistetaan toki myös ”valkoinen roskaväki”. Kannattaakin lukea Nancy Isenbergin kirja *White Trash*; vielä kaunistelemattomampi on Carolyn Chuten *The Beans of Egypt, Maine*. Amerikassa on aina elänyt valkoinen alaluokka, ja valkoista roskaväkeä on ollut sukupolvien ajan runsaasti juuri Mainessa, Stephen Kingin kotiseudulla – seudulla, josta hän on ammentanut paljon aineksia uransa aikana.

Carrien tarina perustuu kahteen alaluokan tyttöön, joiden kanssa King kävi koulua, tyttöön joita leimasivat köyhyys ja päälle hajoavat vaatteet ja joita oppilastoverit pilkkasivat, halveksivat ja nujersivat. Amerikan tarkkaan kalibroidussa luokkarakenteessa jokainen kaupunkilainen oli altavastaaja – ei yksityiskoulua eikä yliopistoa heille, ellei käynyt todella hyvä onni – mutta kukaan ei ole niin vähäosainen, etteikö

tervehtisi ilolla vielä vähempiosaista, johon heijastaa kaikki se, mitä ei omassa asemassaan siedä. Jos voi valita, onko halveksunnan ja hyljeksimisen antavana vai ottavana osapuolena, suurin osa haluaa olla antavalla puolella. Sillä puolella oli myös King samoin kuin Sue Snell, joskin molemmat katuivat myöhemmin.

King on maanläheinen kirjoittaja ja tarkkojen lähikuvien mestari. Kuten Marianne Moore on sanonut, kirjallisuus on ihanteellisesti ”mielikuvituksen puutarha, jossa on oikeita rupikonnia”, ja Kingin tuotannossahan rupikonnia riittää! Hän kirjoittaa ”kauhua”, joka on kirjallisuudenlajeista kirjallisin, varsinkin silloin kun kerrotaan yliluonnollisista asioista, jotka väistämättä perustuvat jo olemassa oleviin tarinoihin ja teksteihin (näennäistieteellinen höpötys telekinesian periytyvyydestä on vain sumutusta, kuten myös Ayeshan kyvyt *Kuolemattomassa kuningattaressa* ja jutut juomaveden saastumisesta tai pieleen menneestä kokeesta *Voimassa*: enää kukaan ei usko muitta mutkitta puheita ihmeestä ja noidista). Mutta Kingillä ”kauhun” pohjalla on aina aito kauhu: nyky-Amerikan liiankin todellinen köyhyys, laiminlyönnit, nälkä ja väkivalta. ”Joillakin koulukavereillani oli kuukaudesta toiseen pesemätön likainen niska, joillakin oli märkiviä haavoja ja ihottumia, toisilla oli hoitamattomien palovammojen kurtistamat kasvot kuin kuivahtanut omena, ja joillakuilla oli eväslaukussaan kiviä ja termospullossa pelkkää ilmaa”, King kertoo *Kirjoittamisesta*-teoksessaan. Hänestä, kuten myös Dickensistä, pahinta kauhua on ihmisen julmuus ja varsinkin lapsiin kohdistuva julmuus. Juuri se turmelee lähimmäisenrakkauden, ”caritaksen”, ihmisyyden paremman puolen, joka saa meidät pitämään huolta toisista. Minusta tämä on osa Kingin laajalle ulottuvaa vetovoimaa. Hän näyttää meille outoja juttuja, mutta tekee sen aina todellisuuden raameissa. Kello, sohva, uskonnolliset maalaukset seinillä – kaikki ne arkiset esineet, jotka Carrie räjäyttää raivoissaan – ovat tuttuja jokapäiväisestä elämästä. Samoin kuin koululaisten sadismi.

Koska en halua tukeutua vain omiin vaikutelmiini, päätin tiedustella muidenkin uskollisten lukijoiden mielipiteitä. Ensimmäinen tietolähteeni oli Matthew Gibson; hän on nykyään kuusikymppinen mutta oli *Carrien* ilmestyessä teini-ikäinen. Hän luki kirjan tuoreeltaan ja jäi

ikuiseen Stephen King -koukkuun. (Täytyy huomauttaa, että poika ei lukenut kovin monipuolisesti ja pukeutui halloweenina vampyyriksi.) Mitä nuori mies saa irti tarinasta, joka käynnistyy naisen biologiasta kumpuavalla verenvuodatuksella? Tässä hänen vastauksensa:

> Mikäkö oli ensireaktioni *Carrieen?* Kirjoitan tätä puhelimella, joten teksti saattaa vähän rönsyillä, mutta saat varmasti yleiskäsityksen.
>
> Kirja oli taitava sukellus Carrien elämään ja kuvasi vaihtelevissa määrin kaikkia meitä teinejä: jatkuvaa emotionaalista jännitystä, lukioaikaisia haluja, sähläämistä ja sekoilua, vihaa, raivoa, pelkoa – mutta Stephen King vei meitä Carrie Whiten kyydissä kiihtyvää vauhtia pidemmälle, kunnes tarina suistui raiteiltaan ilmiliekeissä ja veren peitossa – mikä oli todella palkitsevaa meille, jotka olimme säälineet ja kauhistelleet Carrien elämää ja kokemuksia. Paria poikkeusta lukuun ottamatta juuri oikeat ihmiset kuolivat lopussa ja tyttöraukka päästi valloilleen voiman, jota kukaan ei osannut odottaa. Vähänkö hauskaa!
>
> Tarina osui arkaan paikkaan, oli lukija minkä ikäinen tahansa, koska se oli niin monin tavoin tuttu joko itselle tai jollekin, jonka tunsi. King sai meidät viihdyttävästi vaivaantumaan kaikista niistä jutuista, jotka olimme itse kokeneet herkkinä teinivuosina, mutta sitten hän muuttikin kurssia ja alkoi pikkuhiljaa kasvattaa levottomuutta: ”Apua!”, ”Miten julmaa!”, ja sitten ”Voi vitsi miten hyvä”, ja lopuksi ”Ei jumalauta!!”
>
> Erilaiselta vaikuttavan oppilaan syrjintä tai sen todistaminen, itse syrjittynä sinnitteleminen. Ujoa ja kiusattua Carrieta ei voi olla säälimättä; minuun se osui ja upposi. King kuvasi Carrieta ja hänen tunnekuohujaan niin myötätuntoisesti, että hänestä tuli samastuttava – totta kai hän oli ”erilainen”. Ymmärsimme, miten kovasti Carrie halusi olla hyväksytty – normaali, samanlainen kuin muut – ja sellainen hän lopulta olikin tanssiaisissa, kunnes ei enää ollutkaan.
>
> Siinä vaiheessa tajusin, että tarina päättyisi huonosti. Jännite kasvoi silloinkin, kun hänet muka hyväksyttiin – mikä helpotus! – kunnes sitten… veri loiskahtaa hänen päälleen! Erillisyyden ja osallisuuden

vuoristorata, näennäisen pienet uskonnolliset nyanssit, jotka räjähtävät äidin suuttuessa – hurrasimme kaikki, kun äiti kuoli.

Kammottava kurkistus niin moneen tuttuun asiaan.

Toinen tietolähteeni oli ystäväni Craig Stephenson, jungilainen psykologi, joka hänkin on kuusikymppinen. Otin yhteyttä Craigiin, koska minua mietitytti Kingin sepittämä tieteellinen tutkimus Carrie Whiten tapauksesta, artikkeli nimeltä "The Shadow Exploded". Onko otsikko tarkoitus lukea "Räjäytetty varjo" – eli onko tavoitteena "varjon" erittely ja demytologisointi – vai tulkitaanko exploded-sana verbiksi, jolloin "varjo räjähti" niin että tutkimuskohde mahdollisesti sotki mönjällään kaikki paikat? Entä kenen varjosta on kysymys, sillä varjohan on aina jonkun tai jonkin luoma? Entä minkä tyyppinen varjo on: onko kyse vanhan radio-ohjelman "Varjosta", jonka King varmasti tunsi ja jolla oli tapana sanoa: "Kuka tietää, millainen pahuus ihmissydämessä lymyää? Varjo tietää, hahahaa!" Tuo Varjo on telepaatti niin kuin Carrie ja tuntee epäilemättä ihmissydäntä piinaavan pahuuden. Vai onko kyseessä jungilainen Varjo – sisäinen pahuus, joka projisoidaan syntipukkiin? Carrie sopii siihenkin muottiin, ja siinä tapauksessa Varjo ilmentää Carrien vihollisten ja ihan koko Chamberlainen kollektiivista sisäistä pahuutta.

Craig lausui asiasta näin:

Siitä on pitkä aika, kun luin *Carrien,* joten pahoittelut, että projisoin kertomukseen kaikenlaisia vääristymiä.

Niin, jos Marie-Louise von Franz tulkitsisi romaania kuin Grimmin satua, häntä kiinnostaisi ensinnäkin henkilöasetelma:

1. Pakkomielteisen kristitty kielteinen äitihahmo, joka synnyttää uuden elementin/lapsen ja pitää siitä kiinni, mutta estää sitä astumasta maailmaan. 2. Maailmaan pyrkivä introvertti päähenkilö, jolla on salaisia voimia (telekinesia), jotka äiti demonisoi/torjuu. 3. Sellaisen vahvan isähahmon puuttuminen, joka voisi vastustaa kielteisen äitihahmon otetta/repressiota ja johdattaa lapsen/uuden mahdollisuuden pimeydestä tietoisuuteen (lähimpänä tätä on ystävällinen opettaja). Sitten von Franz tarkastelisi loppuasetelmaa: miten ruumiita tulee

enemmän kuin *Hamletin* viidennessä näytöksessä ja miten torjuttu nuori feminiininen mahdollisuus vajoaa takaisin tiedostamattomaan – psyyken epäonnistunut yritys saada aikaan muutos kollektiivisessa tietoisuudessa.

Näkisikö antropologi kirjan kertomuksena hedelmällisyydestä ja siirtymäriiteistä (Arnold van Gennep)? Eikö romaanin alun kriisi synny Carrien kuukautisista? Mitä tulee kysymykseesi kollektiivisesta varjosta, kristinuskoa julistavan kielteisen äitihahmon maailmassa kuukautiset ovat ”kirous” eikä hedelmällisyys ole hänelle se arkkityyppinen voima, jota täytyy vaalia, kunnioittaa ja käyttää. Äiti torjuu feminiinisen voiman sellaisena kuin kokee sen itsessään, sillä hän on joutunut halunsa pettämäksi, samoin kuin hän torjuu uuden naiseuden mahdollisuuden ja sen telekineettisten voimien ilmenemisen. (Oletko huomannut, että elokuvissa juuri nuoret naiset yhdistetään usein telekinesiaan: esimerkiksi pieni tytär Tarkovskin *Stalkerin* lopussa ja Kristen Stewart Assayasin kummitustarinassa *Personal Shopper*?)

Carrielle ei siis ole tarjolla siirtymäriittiä, joka saattelisi hänet nuoruuteen ja nuoruudesta aikuisuuteen. Päähenkilön vastustajat ovat toisia teinejä, jotka pilkkaavat Carrieta armottomasti, torjuvat hänen alemmuutensa (ja siten omansa) ja tekevät hänestä syntipukin – siinä toinen kollektiivisen varjon kerros äidin kerroksen lisäksi. Tällä tavalla vastustajat toteuttavat kollektiivisen alitajunnan ”pirullista” pyrkimystä: he eriyttävät Carrien itsestään, torjuvat sen mitä hän ilmentää ja halkaisevat ylittämättömän kuilun ”meidän” ja ”hänen” välille. Koulutoverien juonimista tanssiaisista tulee hedelmällisyysriitin demoninen parodia, valehäät, joissa Carrie vieraannutetaan, kastetaan ei Karitsan vaan sian veressä.

Olen siis samoilla linjoilla: kun Carrien päälle kaadetaan verta, hän joutuu kollektiivisen varjon valtaan. Sen jälkeen hän käyttää arkkityyppisiä telekineettisiä voimiaan vain tuhoisasti, kostona, ja alkaa tappaa umpimähkäisesti, hän tappaa jopa opettajan, joka ei ole onnistunut auttamaan häntä. Kun Carrie on kerran joutunut kollektiivisen varjon valtaan, hän ei pysty enää muuttumaan, hän ei pysty

läpäisemään siirtymäriittiä, hänestä tulee arkkityyppinen, hirmuinen (kuin Shelleyn hirviö), hirmuisen yksinäinen/psykoottinen. Niin, ”Varjo joka räjähti”… siinä koko juttu kuvaksi tiivistettynä.

Kolmas tietolähteeni on Esmé, englantilainen nainen, joka on paljon nuorempaa sukupolvea, vasta kaksikymmentäkaksi.

”Oi, *Carrie* oli ihana”, hän sanoi minulle.

”Miksi?”

”King oikeasti tajuaa tyttöjen ilkeyden. Miten mielettömän ilkeitä tytöt voivat olla koulussa.” Tauko. ”Joskus olisin halunnut itselleni Carrien voimat. En olisi tappanut ketään. Olisin vain…”

”Kostanut vai?”

”Niin, jotain sellaista.”

No niin, tässäpä se, *Carrie* kaikessa hurmeisessa ja tultasyöksevässä suuruudessaan, sukupolvet ylittävässä vetovoimassaan, täynnä monitasoisia merkityksiä läheisestä ja paikallisesta yleispätevän folkloristiseen ja arkkityyppiseen.

Mutta ennen kaikkea Carrie on säkenöivän upea tarina. Vai pitäisikö sanoa ”räiskyvän” upea?

Margaret Atwood
2023

Ensimmäinen osa

VERILEIKKI

Uutinen Westoverin (ME) Enterprise-viikkolehdessä 19. elokuuta 1966:

KIVIÄ SATOI

> Useat luotettavat henkilöt ovat kertoneet, että Chamberlainin kaupungin Carlinkadulla satoi elokuun 17. päivänä kiviä kirkkaalta taivaalta. Kivet osuivat enimmäkseen rouva Margaret Whiten taloon vahingoittaen pahoin talon kattoa. Kivet tuhosivat kaksi vesikourua ja rännin, aiheuttaen noin 25 dollarin vahingot. Rouva White on leskeksi jäätyään asunut talossa kaksin tyttärensä Cariettan kanssa, joka on kolmivuotias.
>
> Rouva Whiten arviointia tapahtuneesta ei ole, koska häntä ei ole tavoitettu.

Tapahtuma ei hämmästyttänyt oikeastaan ketään, ei varsinaisesti, ei alitajuisella tasolla, sillä josta julmuudet nousevat. Pinnallisesti kaikki suihkuhuoneessa olevat tytöt olivat järkyttyneitä, kauhuissaan, häpeissään tai pelkästään mielissään, kun White taas kerran sai ansionsa mukaan. Jotkut tytöistä olisivat ehkä myös sanoneet olleensa hämmästyneitä, mutta se ei tietenkään ollut totta. Joidenkin tyttöjen kanssa Carrie oli käynyt koulua ensimmäiseltä luokalta asti, ja tämä kaikki oli alkanut kehkeytyä jo silloin, se oli kehittynyt hitaasti ja väistämättömästi ihmisluontoa hallitsevien lakien mukaisesti, se oli rakentunut samalla tavoin määrätietoisesti kuin ketjureaktio, joka etenee kohti kriittistä massaa.

Tietenkään kukaan tytöistä ei tiennyt, että Carrie White oli telekineettinen.

Chamberlainin Barkerkadun alakoulun pulpettiin oli raapustettu: *Carrie White syö kakkaa.*

Pukuhuone oli täynnä huutoja ja kaikuja ja suihkuosaston kaakeleihin roiskuvan veden maanalaista ääntä. Tytöt olivat pelanneet ensimmäisellä tunnilla lentopalloa ja heidän aamuhikensä oli kevyttä ja innokasta.

Tytöt venyttelivät ja kääntyilivät kuuman vesisuihkun alla, he kirkuivat ja roiskuttivat vettä ja valkoiset saippuapalat siirtyivät liukkaina kädestä käteen. Carrie seisoi heidän keskellään kömpelönä, sammakko joutsenten keskellä. Hän oli tanakka tyttö, jolla oli näppylöitä kaulassa ja olkapäissä ja takamuksissa, ja hänen märkä tukkansa oli aivan väritön. Hiukset valuivat hänen kasvoillaan märkinä suortuvina ja hän vain seisoi siinä, pää vähän kumarassa, ja antoi veden valua ruumiilleen ja siitä alas. Hän näytti siltä kuin olisi ollut uhrilammas, ainainen pilkan kohde, se joka uskoi kaikki narutukset, ikuinen nenästä vedettävä, ja sitä hän olikin. Surkeana hän aina toivoi, että Ewenin lukiossa olisi erilliset – ja siis eristetyt – suihkut niin kuin Westoverin ja Lewistonin kouluissa. Ne tuijottivat. Aina ne tuijottivat.

Suihku toisensa jälkeen suljettiin kun tytöt tulivat pois, riisuivat pastellinväriset suihkumyssynsä, kuivasivat itsensä, suihkivat deodoranttia, katsoivat oven yläpuolella olevaa kelloa. Rintaliivien hakaset pantiin kiinni, pikkupöksyt vedettiin päälle. Ilma oli höyryistä; paikka olisi voinut olla egyptiläinen kylpylä ellei nurkassa olisi kaiken aikaa hurissut sähkötuuletin. Huudot ja kirkaisut sinkoilivat nopeina ja terävinä kuin biljardipallot.

”– Sitten Tommy sanoi että hän inhoaa minussa sitä että –”

”– menen sinne sisareni ja hänen miehensä kanssa. Ne ovat aina työntämässä nenänsä joka asiaan joten –”

”– koulun jälkeen suihkuun ja –”

”– kerta kaikkiaan niin ala-arvoista että Cindy ja minä –”

Neiti Desjardin, heidän rinnaton, solakka voimistelunopettajansa, tuli sisään, katsahti kaula pitkänä ympärilleen ja löi kätensä yhteen, vain kerran, tehokkaasti.

– Mitä sinä odotat, Carrie? Tuomiopäivääkö? Kello soi viiden minuutin päästä.

Hänen sortsinsa olivat häikäisevän valkoiset, hänen säärensä upeat, eivät kovin muodokkaat mutta huomattavan kauniit solakoine lihaksineen. Hänen kaulassaan riippui hopeinen vihellyspilli, korkeakoulun jousiammuntakilpailussa voitettu palkinto.

Tytöt alkoivat kikattaa ja Carrie nosti epävarmana katseensa veden kuumuuden ja tasaisena rummuttavan suihkun sokaisemana.

– Mhuh?

Se oli omituinen kurnuttava äännähdys, irvokkaalla tavalla sattuva, ja tytöt kikattivat taas. Sue Snell, joka oli heilauttanut pyyhkeen hiuksiltaan nopealla liikkeellä kuin taikuri aloittaessaan ihmeellisen temppunsa, rupesi kiireesti kampaamaan tukkaansa. Neiti Desjardin viittasi Carrielle kädellään ärtyneesti ja epämääräisesti ja poistui.

Carrie sulki suihkun. Vesivirta sammui ripotellen ja koristen.

Vasta kun Carrie tuli suihkusta, tytöt näkivät veren joka virtasi pitkin hänen jalkojaan.

David R. Congress: Varjo joka räjähti: Carietta Whiten tapauksen asiakirjatiedot ja niiden nojalla tehdyt päätelmät (Tulane University Press, 1981), s. 34:

Lienee syytä uskoa, että se, ettei Carietta Whiten varhaisvuosilta pystytä osoittamaan telekineettisyyden ilmentymisiä, johtuu syystä, johon White ja Stearns viittaavat julkaisussaan *Telekinesia: satunnaisesti ilmestyvä hallitsematon kyky:* että kyky siirtää esineitä pelkällä tahdon voimalla tulee esiin ainoastaan äärimmäisen henkilökohtaisen stressin vaikuttaessa. Kyky on todella piilevä, ja näin se on vuosisatoja pysynyt näkymättömänä, vain jäävuoren huipun noustessa esiin huijauksen merestä.

Käytettävissämme on vain niukasti kuulopuheisiin perustuvaa aineistoa, mille perustaa tapauksen käsittely, mutta jo se riittää osoittamaan, että Carrie Whitella oli äärettömän voimakas ”TK”-potentiaali. Traagista on, että me olemme nyt kaikki tämän tapauksen suhteen jälkijunassa…

– *Kuu*-kautiset!

Ensimmäiseksi sen kirkaisi Chris Hargensen. Huuto osui kaakeliseinään, sinkosi siitä ja törmäsi toiseen seinään. Sue Snell ulvoi nenäänsä naurusta ja tunsi omituisena myllertävänä sekoituksena vihaa, inhoa, ärtymystä ja sääliä. Carrie näytti niin hölmöltä seistessään siinä tajuamatta mitä tapahtui. Luoja, saattoi kuvitella ettei hän ollut koskaan –

– KUU-kautiset!

Se alkoi muuttua joikuvaksi lauluksi. Takaa joku (ehkä taaskin Hargensen, Sue ei ollut varma siitä tässä kaikuviidakossa) kiljui karkean, riettaan ilkeästi "Tuki se!"

– KUU-kautiset, KUU-kautiset, KUU-kautiset!

Carrie seisoi mykkänä keskellä piiriä joka muodostui hänen ympärilleen, ja vesi valui pisaroina hänen iholtaan. Hän seisoi siinä kuin alistunut juhta, tietäen että oli pilkan kohteena (kuten aina), typertyneenä mutta ei hämmästyneenä.

Sue tunsi yhä suurempaa inhoa, kun kuukautisveren ensimmäiset tummat tipat osuivat kaakelilattiaan kymmensenttisen kokoisina läiskinä.

– Voi taivas, Carrie, sinulla on kuukautiset! Sue huusi. – Siistiydy!

– Mhuh?

Carrie katsoi ympärilleen tajuamatta mistään mitään. Hiukset liimaantuivat hänen poskiinsa kuin suortuvainen kypärä. Hänen toisella olkapäällään oli finnirykelmä. Hän oli kuudentoista ja hänen silmissään oli selvästi loukatun ihmisen välttelevä ilme.

– Se luulee että niillä pyyhitään huulipunaa! Ruth Gogan huusi äkkiä salaperäinen virnistys kasvoillaan ja purskahti kiekuvaan nauruun. Myöhemmin Sue muisti tämän lauseen ja sijoitti sen oikeaan yhteyteensä, mutta nyt se oli vain järjetön lisä-ääni melskeeseen. Kuusitoista? Sue mietti. Täytyy hänen tietää mitä se on, hänhän –

Lisää veritippoja. Carrie räpytteli yhä silmiään luokkatovereittensa edessä hämmennyksestä mykkänä.

Helen Shyres kääntyi selin Carrieen ja alkoi näytellä pahoinvoivaa.

– Sinä vuodat verta! Sue huusi äkkiä raivostuneena. – Sinä *vuodat*, senkin paksu taikina!

CARRIETA ON KIVA
KIUSATA.

SE ON NIIN UJO JA KÖMPELÖ.
EIKÄ SE OSAA EDES SUUTTUA.

KUNNES ERÄÄNÄ PÄIVÄNÄ
SE MUUTTI KOKO MAAILMAN

PAINAJAISEKSI.

MUKANA MARGARET ATWOODIN ESIPUHE

www.tammi.fi | 84.2 | ISBN 978-952-04-6848-4

Ulkoasu: Juri Patrikainen